

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jonas Bonnier
HELIKOPTERRÅNET

Copyright © Jonas Bonnier 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

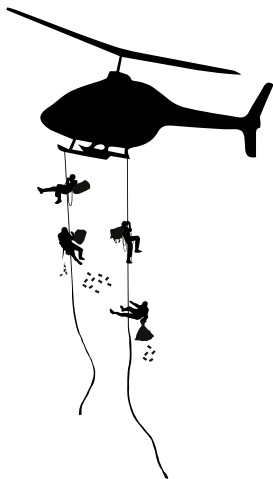
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02245-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

JONAS BONIJER

PLJAČKA VEKA

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Ovaj roman zasnovan je na istinitim događajima. Drugim rečima, pisac je kao polaznu tačku uzeo istinito, dokumentovano, viđeno i prepričano, a onda dozvolio svojoj mašti da preuzme, popuni i proširi. Iz poštovanja prema učesnicima, određena mesta i imena su izmenjena, neke situacije su dodate dok su druge uklonjene, a u takvim slučajevima svaka sličnost sa stvarnim događajima i osobama postaje slučajna. U svim ostalim slučajevima, svaka sličnost je namerna.

DECEMBAR 2008.

1

Poguren nad štapom za hodanje, starac je izašao iz šume. Put nije bio ništa više od dva traga automobilskih guma zaraslih u travu. Nosio je crne gumene čizme kupljene pre nekoliko nedelja u hipermarketu *Kop forum* u Handenu i tamnobraon kišni mantil iz *Tempa* u Felteverstenu.

Nije bio sklon kupovini odeće, nikad nije bio.

Teren je i dalje bio bez snega, ali je mraz stezao drveće i žbunje gvozdanim stiskom. Dan je bio zaista hladan, a možda će i sneg uveče napokon pasti.

U zamrznutoj šumi, gde su tamnozelenе iglice četinarā bile najblistavije boje u inače braon-sivkastoj paleti, ispred starca se pojavio crni pas. Labrador retriever. Pas je osmotrio svog gazdu, spustio njušku do zemlje i otrčao. Nekoliko metara dalje dotrčala su još tri psa, svi iste pasmine i veličine. Prešli su putić i nestali u žbunju s druge strane. Starac je pošao za njima. Iza leđa je čuo ostatak čopora, tri kuje i jednog mužjaka, koji su tumarali tamo-amo preko zaleđenih izdanaka borovnica i paprati.

Vraćali su se kući.

Živeo je u tamnocrvenoj kolibi južno od Landfjerdena, otprilike na pola puta između Nineshamna i Stokholma. Kroz gustu šumu ispred kuhinjskog prozora zimi je mogao da vidi ostrvo Muše. Kapiju je svega nekoliko stotina metara delilo od obale, a bilo je dosta mesta na kojima su psi mogli da

se brčkaju tokom proleća i leta. Labradori su, na kraju krajeva, vrsta s plovnim kožicama na nogama i odgajaju se da donose stvari iz vode.

Osmoro odraslih pasa živelo je s njim u glavnoj kolibi, a dve šupe bile su namenjene za štence. Odgajao je labradore skoro dvadeset godina, i više je voleo pse nego ljude. Zbog toga je živio u brvnari u šumi. Budući da u oblasti nije bilo ni tekuće vode niti električne struje, bio je prepušten sam sebi. Komšije su se držale podalje, a najbliže su živile u urbanom području dvadesetak kilometara južno.

Starac je tokom prvih nekoliko godina lično odlazio da pregovara s kupcima, ali uvek bi izgubio živce kad bi ga debele stare gospođe pitale da li je psima potrebno mnogo vežbanja, ili kada bi razmažena derišta vukla štence za uši. A kad bi izgubio živce, uvek je podizao glas ili udarao bezobrazne klince po slinavim rukama.

Bog nikad nije nameravao da on bude trgovac. Ovih dana imao je pomoć. Ljudi iz drugih štenara pokazivali su kupcima štence i mlade pse u njegovo ime, čak su se i starali o poslovnoj strani cele priče. I prisvajali sve zasluge, ali njega nije bilo briga.

Kad se vratio kući iz jutarnje šetnje, bilo je malo pre devet. Koliba se sastojala od tri sobe i kuhinje. Pošto su psi uvek sa sobom unosili pola šume u kuću, a starac je u zadnjih nekoliko godina imao problema s kičmom, nije bilo mnogo svrhe čistiti. Nije puštao pse u kuhinju i to je bila jedina donekle uredna prostorija. Uključio je aparat za kafu.

Očekivao je društvo.

Poznavao ih je dovoljno dobro da bude siguran da će se pojaviti tačno u vreme kada im je rekao da dođu. Pretpostavljao je da ga se i dalje plaše, a nisu bili jedini.

Prvi je stigao Sami Farhan.

Starac ga je video kako dolazi stazicom koja se odvajala od glavnog puta. Autobus iz Vesterhaningea do Ninesa imao je stanicu u blizini i do kolibe nije bilo više od desetak minuta šetnje kroz šumu.

Prošle su godine otkako je Sami poslednji put sparingovao u ringu, ali se i dalje kretao kao bokser. Uprkos krupnom i masivnom telu, bio je brz i

okretan i trebalo mu je manje od minuta da prevali put od kapije do kuće. Nosio je kratki sivi vuneni kaput, naizgled prikladniji za pomodni Nitorget u topli prolećni dan, a na nogama bele patike.

Starac ga je pustio u kuću. Osam crnih pasa toliko je uzбудila ta neočekivana poseta da su umalo oborili boksera na pod. Budući da starčev drugi gost očitó nije došao istim autobusom, moraće da čekaju još trideset pet minuta. Toliko je iznosilo vreme između polazaka. Starac je s kuke iza vrata uzeo ključ od šupe pa su zajedno izašli u dvorište.

„Kako su ti braća, Sami?“, upitao ga je starac.

„Što pitaš?“

„Nedavno sam video tvog starijeg brata Alija, ali već dugo nisam video onog mlađeg, Adila. Da l' se tako beše zove?“

„Aha, tako se zove.“

„Da li je s njim sve u redu?“

„Moraćeš da ga pozoveš ovamo i lično ga pitaš ako te toliko zanima.“

Starac je klimnuo glavom i pogledao u tlo. Na usnama mu je zatitrao osmeh. Samijeva preosetljivost prema braći bila je ista kao i uvek.

U dvorištu između dve šupe starac je imao zemunicu. Sagrađena je pedesetih godina. Kamen je ređan na starinski način, a na krovu je rasla mahovina. Posle samo nekoliko decenija, zdanje je izgledalo podjednako staro kao i okolna šuma.

U pratnji osam pasa starac i Sami ušli su u zemunicu da uzmu hranu za štence. Tu je čuvao hranu za pse, papirne ubruse, toalet-papir i sve drugo što nije moglo da stane u ostavu u glavnoj kući. Zemunica je bila mnogo veća nego što je izgledala, uklesana i u stene iza nje.

U samom dnu, obavijenom tamom, starac je imao pedesetak kutija, koje su bile naslagane jedna na drugu. Svaka je bila puna novčanica, sortiranih u plastičnim kesicama. Bile su to novčanice svih apoená, a ukupan iznos prevazilazio je tri stotine miliona švedskih kruna.

Po svemu sudeći, novac je bio osuđen da istrune u toj hladnoj memljivoj zemunici.

Ali starac nije brinuo zbog toga. Nije želeo da ga potroši ni na šta određeno, na kraju krajeva.

Zamolio je Samiju da ponese hranu za pse pa su u tišini otišli da nahrane uvek gladne štence.

Kada su se vratili u glavnu kuću, starac je otišao u spavaću sobu na spratu, a Sami je ostao u kuhinji, zureći u vodu koja je deset dugih minuta curila kroz filter aparata za kafu. Uvek je imao problem da sedi mirno i, bez ikakvog razmišljanja o tome, počeo je nestrpljivo da trupka stopalom, i to toliko jako da mu se čitava noga tresla. Zagledao se kroz prozor i konačno spazio kako se Mišel Maluf približava kroz šumu. Uto je čuo bat koraka na stepeništu; starac se vraćao u prizemlje.

Mišel Maluf bio je niži od Samija. Hodao je blago pogrbljenih ramena, mada se takođe kretao veoma brzo i odlučno. Nosio je par čizama podesnijih za šumu, ali bilo je očigledno da se smrzava. Kada mu je starac otvorio vrata, Malufovo lice razvuklo se u njegov poseban osmeh, otkrivajući dva niza blistavobelih zuba usred negovane crne brade.

„Kako si“, rekao je.

Ispružio je ruku, zaboravivši da se starac nikada ne rukuje. Zahvaljujući psima i metežu situacije, nije bilo vremena da se oseti posramljeno.

„Sami je već ovde“, reče starac.

„Sami?“, ponovio je Maluf. „Onaj Sami?“

U glasu mu se čula jedva primetna oštrina. Osim toga, bilo je nemoguće odrediti šta je stvarno mislio tim pitanjem. Njegova sposobnost da sakrije o čemu razmišlja i šta oseća bila je legendarna; niko ne bi dobrovoljno igrao poker sa Mišelom Malufom. Njegov izraz lica bio je ravnodušan i nečitljiv, pokreti spori, kao da su dobro promišljeni i odmereni, a na uobičajeni osmeh nisu uticale nikakve spoljašnje okolnosti.

Provukao je prste kroz bradu kada se Sami pojavio na kuhinjskim vratima.

„Kakvo iznenađenje!“, reče bokser.

Ako želite da sarađujete s Mišelom Malufom ili Samijem Farhanom, ne smete se zezati s drogama, to su svi znali.

Uprkos tome, Malufovi i Farhanovi putevi nikad se pre nisu ukrstili, osim u prolazu.

Sve do sada.

Seli su za izlizani kuhinjski sto. Sami i Maluf grejali su šake na šoljama vrele kafe, a Sami se zapitao kako starac može da živi na ovako hladnom mestu. Jedan pas počeo je da zavija ispred kuhinje i nije prošlo dugo pre nego što su mu se rođaci pridružili. Starac ih je učutkao odsečnom komandom, ali nije morao čak ni da podigne glas.

Sami i Maluf su se pogledali.

Delili su pseće poštovanje prema tom starcu, premda nisu mogli tvrditi da ga poznaju, pa čak ni da im se dopada. Nije bio vrsta čoveka prema kome možete osećati bog zna kakvu naklonost. Ipak, svaki put kad bi stupio u kontakt s njima, dolazili su. Zašto ne bi? Uvek je imao zanimljivije ideje.

„Ne nosite dovoljno slojeva“, rekao je kad ga je Sami zamolio da pojača grejanje.

Sami se ugrizao za jezik, uzdržavši se da kaže da ovih dana mogu da se kupe i grejalice na baterije, ako u kolibi nema električnih instalacija.

„Imam predlog“, nastavio je starac. „Ili pre pitanje.“

Sami i Maluf načuljili su uši. Razlika između njih dvojice bila je naročito jasna dok su sedeli jedan pored drugog. Samijev pogled bio je otvoren i ohrabrujući, željno je čekao sledeću rečenicu. Maluf je sedeo licem okrenut u stranu, napet i naizgled nezainteresovan, zamišljen. Kad je nakratko susreo starčev pogled, učinio je to s opreznom znatiželjom posmatrača.

„Postoji jedna zgrada u Vestbergi“, reče starac, „znam da ste obojica upoznati s tim. Sadrži ogromnu količinu novca. A ukazala se prilika...“

Psi su zarežali. Počeli su da se igraju i uskoro je zvučalo kao da prevrću nameštaj u susednoj sobi. Ali njihova igra se okončala a da starac nije morao ni reč da kaže.

„Poznajem jednu ženu“, nastavio je, „koja bi, mislim, mogla da bude od... pomoći. Postoji šansa, u najgorem slučaju. Ona traži... društvo. Registrovana je na onim sajtovima. Zna, oni na kojima ugovarate sastanke.“

Sami i Maluf klimnuše glavom. Da je neko drugi to rekao, nasmejali bi se njegovom izboru reči – „ugovaranje sastanaka“. Ali s tim starcem nije bilo šale. S njim držite jezik za zubima i pomno slušate.

Umesto toga, otpili su gutljaj kafe, jake i gorke, pa sačekali da nastavi.

„Zato sam vas pozvao ovamo“, rekao je posle kratkotrajne pauze. „Mislio sam da bi vam to nešto značilo. Možda biste voleli da je upoznate. Vaših je godina. Izvedite je na večeru. Možete joj reći da ste pročitali njene detalje u oglasu.“

Maluf i Sami se pogledaše. Nijednom od njih nije nedostajalo žena u životu.

„Mislim da ja ne mogu, nažalost“, reče naposletku Sami. „Znaš valjda da čekamo još jednu bebu?“

„Znam“, starac je klimnuo glavom. „Prilično brzo, zar ne? Tvoj sin ne može da bude jedina? Kako se ono zove? Jon? Jeste li ga već krstili?“

„Ne mogu da izvedem tu curu na sastanak“, reče Sami ne odgovorivši na pitanja.

Zatrupkao je nogama, pokušavajući da ih zagreje, pa objasnio:

„Čak ni da se pretvaram. Kapiraš šta hoću da kažem? Osim toga, više ne radim takve stvari. Zauzet sam nečim drugim. Znaš?“

Starac je klimnuo glavom, ali mu se izraz lica nije promenio. Kao da nije čuo Samijeve primedbe.

„A šta ti kažeš, Miše?“ pitao je.

„Aha. Hoću da kažem“, reče Maluf, „mogu da izađem sa svakim. Ali... ta cura... dvesta metara od te zgrade u Vestbergi nalazi se policijska stanica. Ona ne može... to da promeni, zar ne?“

Starac ništa nije odgovorio.

„Ne, ne“, nastavio je da govori Maluf, istovremeno oprezan da se ne složi sa starcem, ali i željan da podeli njegove sumnje, „i, aha... imaju stražare na recepciji dvadeset četiri sata dnevno, sedam dana u nedelji. Na stotine kamera. Jedan od najbezbednijih trezora u severnoj Evropi. Ali... možda ona sve to već zna?“

Činilo se da starac ne primećuje ironiju.

„Sastani se s njom“, ponovio je pa se okrenuo prema Samiju. „Saslušaj je. Možda će imati da kaže nešto zanimljivo.“

Sami je povukao okovratnik dukserice kao da mu treba vazduha.

„Ne, hvala, ne za mene“, učtivo je odgovorio kao da mu je ponuđen još jedan biskvit.

Starac je bezizražajno gledao u njega, a potom se okrenuo prema Malufu.

„Miše?“

„Aha. Ili“, predomislio se, „ne znam?“

„Ako je izvedeš na večeru, ja ću platiti račun“, reče starac. „A ako to iku-
da odvede, mogu posle da ti pomognem finansijski.“

„Svakako, svakako...“, klimao je glavom Maluf. „Ali ne.“

„Ne?“

Maluf je napravio toliko neodređen gest rukom da ga je bilo nemoguće protumačiti. Nije želeo da bude negativan. Pogledao je u Samija, koji je skoro neprimetno odmahnuo glavom dok je trljao šake da ih zagreje. Obojica

su imali ogromno poštovanje prema čoveku sa psima, ali činilo se kao da se ovaj put hvata za slamku.

„To me je razočaralo“, reče starac ustajući od stola. „To me je stvarno razočaralo.“

Mukla tišina spustila se na kuhinju, a oba posetioca osetila su se nelagodno.

Starac je iz džepa izvadio parče papira i pružio ga Malufu.

„Možeš li makar da uzmeš ovo? To su devojčini lični detalji. I ostali kontakt detalji. Za slučaj da se predomisliš.“

„Hvala“, odgovorio je Maluf, uzimajući hartiju i stavljajući je u džep jakne. „Nikad se ne zna.“

„Mislim da biste Sami i ti zaista mogli da ostvarite nešto... zanimljivo, samo kad biste sarađivali“, dodao je starac.

FEBRUAR-MAJ 2009.

2

Mišel Maluf odlučio je da izađe u šetnju po novoizgrađenom priobalnom pojasu Hornsberške plaže. Nosio je tanki crni kaput preko tamnog odela, a ni glatki donovi cipela nisu bili predviđeni za zaleđene ulice pa bi se s vremena na vreme okliznuo na stazi. U ruci je nosio crnu akten-tašnu. Služila mu je kao protivteg, pomažući mu da održi ravnotežu kad je skrenuo na stazu prema kanalu s druge strane Ekelundskog mosta.

Bilo je rano. Sastanak je bio tek u dva, što je značilo da ima da ubije još dvadeset minuta. Parkirao je svetlosivu Seatovu ibicu tačno ispred ulaza u poslovnu zgradu kompanije G4S na Varfvingeovom putu. Bio je to najneupadljiviji auto koji je ikada vozio; da ga je ostavio na velikom parkiralištu, možda ga ni sam više ne bi pronašao. Ali za Malufa je uvek bilo važno da ne privlači nikakvu pažnju na sebe, a činilo se da je seat ibica automobil napravljen upravo s takvom ambicijom.

I pored toga, nije imao strpljenja da sedi i čeka u kolima skoro pola sata.

Nikad ranije nije prišao toliko blizu.

Tokom brze šetnje nije pokušavao da smiri živce, već uzbuđenje.

Hladno vreme vratilo se posle toplog januara, ali uzani kanal još nije bio zaleđen. Možda se grad postarao da mu svi kanali ostanu otvoreni? Nije znao ništa o Stadshagenu, nije to bio njegov komšiluk.

Mišel Maluf se rodio u Libanu. Kada je imao šest godina, njegova porodica pobjegla je od krvavog građanskog rata i stigla u Italiju, ali je za njegovog oca konačno odredište uvek bilo jasno. Otići će u Skandinaviju, taj raj

na zemlji. Kako ili zašto je njegov otac počeo da veruje da su nordijske zemlje rešenje za sve njihove probleme, mladi Mišel nije znao, ali nije bio odgajan da dovodi u pitanje očeve odluke. Njihovo putovanje se iz Italije nastavilo na sever, a bleštave boje i blage zime Sredozemnog mora zamenila je hladna ozbiljnost Severa. Malufovo poslednje sećanje na taj period života bilo je da se smrzavao. Stalno.

Posle prve godine provedene u Oseleu na severu zemlje, otprilike na pola puta između Estersunda i Arvidšavra, čak je i Malufov otac odlučio da su mu dozlogrdili tišina, tmina i šume. Naterao je porodicu da još jednom spakuje ono malo stvari. San o Švedskoj i dalje je bio živ, ali je život tako blizu arktičkog polarnog kruga bio previše ekstremen. I tako, porodica je umesto toga pustila korenje u stokholmskom predgrađu Fitća, mestu koje su mnogi povezivali samo s kriminalom, siromaštvom i društvenim problemima. Ali upravo tu su konačno našli sigurnost koju su tražili, jer su pozitivne strane bile toliko brojne da su se negativne mogle ignorisati. Tu su živeli i dan-danas.

U podnožju mosta na Esingeledenu, Maluf se okrenuo i pošao nazad. Fini sloj praškastog snega prekrivao je travu s obe strane putića, čineći sivo popodne malo blistavijim.

Od svih naselja u Stokholmu, izolovani Stadshagen bio je jedno od najanonimnijih. Distrikt je bio industrijska zona još od pedesetih, bez ijedne druge ambicije osim da ponudi jeftinu kvadraturu i pristupačne dokove. Političari i urbanisti su tek nedavno shvatili da je lokacija odveć dobra da bude industrijska i poslovna pustara, i bili su spremni da područje preobraze u privlačno mesto za život.

Kada se Maluf vratio na Hornsberšku plažu i video građevinske radove privremeno obustavljene zbog hladnoće, osetio je poznato olakšanje što ne živi u centru Stokholma.

Sviđala mu se Fitća i nikad nije osećao poriv da ide u grad; u stvari, skoro uvek je želeo da pobegne odatle.

Bacio je pogled na sat. Deset do dva.

Duboko je udahnuo.

Na recepciji je sedela starija žena s isfeniranom plavom kosom i naočarima s crnim okvirom. Na zidu iza njenih leđa logotip G4S blistao se kao

religiozna ikona kojoj zaposleni treba da se klanjaju svaki put kada uđu u zgradu.

Strogo je gledala u Malufa dok se s ulice peo uz stepenice.

Nesvesno je podesio čvor na kravati, brzo stavio dugu kosu iza ušiju, pa prešao dlanom preko uredne brade. Onda joj se široko nasmešio.

„Imam zakazan sastanak s Andersom Mildom u dva.“

Žena nije pala na njegov šarm. Neodlučno je klimnula glavom i rekla mu da sedne desno od recepcije dok ona pozove Mildovu sekretaricu.

Minimalistički kauč bio je još neudobniji nego što je izgledao, a kada je Maluf seo, setio se koliko mrzi da nosi odela. Moderni kroj stezao ga je u ramenima. Prethodnog dana kupio je tamnocrvenu kravatu i trebalo mu je dvadeset minuta rastuće frustracije da veže lep čvor. Kako iko može da se oseća uspešno s omčom oko vrata?

Nagnuo se napred i zagledao niz hodnik s kancelarijama. Anders Mild, čovek kog je čekao, bio je generalni direktor i šef kompanije G4S u Švedskoj. Bez pomoći Zorana Petrovića, Malufu nikad ne bi uspelo da ugovori ovaj sastanak, a dok je Mildova sekretarica išla niz hodnik ka njemu, shvatio je kako je Petroviću to pošlo za rukom.

Mildova sekretarica bila je veoma mlada i izuzetno slatka.

Ustao je i shvatio da prejako steže ručku crne aktovke. Rukovao se s devojkom.

„Želite li nešto za piće?“, pitala je uvodeći ga u prostranu salu za sastanke, s pogledom na krovove okolnih zgrada i krošnje pored kanala. „Vodu? Kafu?“

„Svakako“, rekao je. „Važi, hvala.“

Izvukao je stolicu na sredini dugačkog stola i spustio aktovku na susednu stolicu.

„Hoće li vam trebati projektor?“, upitala je devojka, i dalje nesigurna da li je njen gost odgovorio potvrdno ili odrično na njenu ponudu kafom.

Isprva nije znao na šta je mislila.

„Za prezentaciju“, objasnila je. „Držite prezentaciju Andersu, zar ne?“

Maluf je odmahnuo glavom.

„Baš tako, baš tako. Da... ali bez projektora danas“, rekao je tapšući aktovku s osmehom. „Ovo je moja prezentacija.“

Devojka je klimnula glavom, ne mareći više da pogađa šta je hteo da kaže, a zatim ga ostavila s otvorenim vratima, otišavši da pozove šefa.

Maluf je bio previše uzbuđen da bi sedeo.

Maluf je mnogo istraživao zajedno sa Zoranom Petrovićem. G4S bila je najveća bezbednosna kompanija na svetu. S podružnicama u 125 zemalja, takođe je bila i jedan od najvećih privatnih poslodavaca, s više od 600.000 zaposlenih širom sveta. Skromni počeci kompanije mogli su se pratiti unazad do Kopenhagena, gde se, otprilike u isto vreme kada je vatromet obasjao noćno nebo da proslavi osvit XX stoleća, rodila mala firma koja je iznajmljivala noćne čuare. Nekoliko decenija kasnije, kompanija je preimenovana u *Grupa 4 falk*, ali će proći izvesno vreme pre nego što usledi pravi rast.

„Sve se vrti oko para“, objasnio je Petrović Malufu. „Možeš da rintaš godinu za godinom, a da se ništa stvarno ne desi. Hoću da kažem, ko sve nije upravljao bezbednosnim kompanijama? Ali bez resursa nećeš ništa postići.“

Neko vreme posle osvita sledećeg veka, investitori rizičnog kapitala odjednom su usmerili pažnju na industriju bezbednosnih usluga. Otvorili su sanduke s novcem, naoružali se bičevima, promenili ime firme u *Grupa 4 sekurikor* i pokrenuli opsežan plan preuzimanja. U Švedskoj je kompanija ABAB, u državnom vlasništvu, vrlo brzo pala kao žrtva rastuće firme. Tu je Petrović postao nostalgican i ispričao dugu besmislenu priču o tome kako je nekada davno varao ABAB-ove čuare u industrijskoj zoni.

Akcije *Grupe 4 sekurikor*, ili skraćeno G4S, munjevito su skočile na Londonskoj berzi, a kompanija se na kraju podelila u dve zasebne poslovnice: G4S *Sekjur solušns*, koja je pružala usluge nadzora, i G4S *Keš solušns*, koja se bavila transportom novca i dragocenosti.

Anders Mild bio je odgovoran za poslovanje G4S *Keš solušnsa* u Švedskoj i nije ostavio Malufa da čeka duže od nekoliko trenutaka u sali za sastanke. Bio je plavook i prosečne visine, s vratom naizgled jedva sposobnim da nosi glavu, odeven u sjajno sivo odelo i svetloplavu košulju s raskopčanom kragom. Energično je obišao oko konferencijskog stola, rukovao se s Malufom i klimnuo glavom ka starijem čoveku koji je ušao za njim, a koji je izabrao da ostane s druge strane stola.

„Ovo je Rik Almanza“, predstavio je Anders Mild svog kolegu. „Rik je zadužen za naše evropske aktivnosti, Miše. On je moj šef. Rekao sam mu za naš sastanak, a on je mislio da to zvuči tako zanimljivo da je doleteo čak iz Londona da nam se pridruži. Da li je u redu da nastavimo razgovor na engleskom?“

Maluf se nasmešio i potvrdno klimnuo glavom.

Da li je to istina? Šta je ono tačno rekao Zoran Petrović? Anders Mild nije znao apsolutno ništa o Malufu, ali svejedno nije upotrebio svoje pravo prezime kad je zakazivao sastanak, kako bi izbegao bilo kakve eventualne probleme s Guglom. Da li ljudi zaista doleću čak iz Londona zbog tako trivijalnih razloga? Ili je to zamka?

Sumnjičavost je bila upravo ono što mu je trebalo. Osetio je kako mu se puls usporava, nervoza ustupa mesto energiji, a novi izazov izostrava sva čula. Tako je funkcionisao.

Bio je nervozan isključivo pre samog zadatka, nikad dok bi ga izvršavao. Klimnuo je glavom i poletno se rukovao s Rikom Almazom preko stola.

„Engleski. Nema problema. Čast mi je.“

Anders Mild vratio se na drugu stranu stola, do svog šefa, i seo.

Maluf se lomio treba li da ode do bele table, ali odlučio je da to ipak ne uradi. U svakom slučaju, nije imao šta da nacrti na njoj.

Bacio je pogled na rever Mildovog sakoa, gde je stajao bedž s logom G4S. Mišel Maluf je od malih nogu pljačkao transportna vozila baš s tim logotipom. Jesu li dva čoveka s druge strane stola već shvatila da su upravo pustila jednog od najozloglašnijih švedskih pljačkaša u salu za sastanke upravnog odbora najveće bezbednosne kompanije na svetu?

3

Sami Farhan je u hodniku zavezao pertle čizama, obukao debelu tamnozelenu zimsku jaknu preko polo-majice i spremio se da izađe na stepenište kad je čuo kako se Jon budi.

Zastao je na vratima prstima nečujno tapkajući po kvaci i napeto oslušujući. Krevetac je stajao u spavaćoj sobi pored prozora. Budući da je bilo

tek šest sati ujutru, zatvorio je vrata da ne bi probudio Karin ili dečaka. Trenutak-dva stajao je potpuno nepomično, a brbljanje je naizgled prestalo, ali onda je čuo gukanje, koje se postepeno pojačavalo.

Beba se definitivno probudila.

Sami je lagano zatvorio ulazna vrata, na brzinu se vratio hodnikom i ušao u spavaću sobu, još odeven u jaknu i čizme. Karin je spavala, ali se nemirno prevrtala u velikom bračnom krevetu. U toku noći budila se najmanje dva-tri puta, nije bio sasvim siguran. Sami je podigao maleno telo iz krevca i prislonio dečkića na mekanu zimsku jaknu, nežno ljuljajući maleni smotuljak. Ali njegovi napori bili su osuđeni na neuspeh. Jon je bio gladan, a to neće popraviti nikakvo ljuljuškanje.

„Koliko je sati?“, promumlala je Karin u jastuk.

Pažljivo je spustio bebu na krevet pored nje. Miris mleka praktično je naterao Jona da zaurla, a Karin je svukla prekrivač, otkrivajući zaobljeni trudnički stomak dok je vadila dojku.

„Kud si krenuo ovako rano?“, pitala je i dalje ne znajući koliko je sati.

Sami se znojio ispod debele jakne. Neodlučno je stajao u mestu i nervozno se premeštao s noge na nogu, kao da i dalje drži bebu. Nije mogao da odvoji pogled od njih. Trudnica koja doji sićušno dete. Njegova porodica. Telesni miris ispunio je sobu. Miris kože, prisnosti.

„Ideš li u školu?“, upitala je.

Zabrektao je. To se moglo protumačiti i kao potvrda, ali zapravo nije bila.

„Koliko je sati?“

Čim se Karin rasani i okrene glavu, videće digitalni sat na noćnom stoliću. Zato joj je rekao istinu.

„Šest i pet.“

„Jesu li to počeli da drže predavanja i u cik zore?“

Nasmešila se, ali su joj oči i dalje bile zatvorene. Beba je pohlepno sisala.

Sami je pohađao kulinarsku školu u Kristinebergu, trenutno na drugom semestru. Oduvek je bio dobar u kuvanju, ali sad je pekao zanat od nule. Obecao joj je. Kada je zatrudnela prvi put, postavila mu je ultimatum. Na svoj uobičajeno jasan način, objasnila mu je da će, ako postoji rizik da otac njenog deteta završi u zatvoru, naći nekog drugog, nekoga s drugačijim ambicijama u životu. Ili će Sami prestati da troši svoje dane planirajući spektakularne pljačke i provale, ili može odmah da otperja, pre nego što se emotivno veže za bebu. I obrnuto.